

JEG ER

Midfaste søndag: Johannes 6,24 - 37

Evangelieteksten til Midfaste søndag foregår kort efter, at Jesus i bjergene på den anden side af Genezareth sø har forvandlet 5 bygbrød og to fisk til mad nok til 5000 mennesker, således at der endda er 12 fulde kurve tilovers bagefter.

Da folk kort tid efter flokkes om ham, bebrejder han dem, at de kun opsøger ham, fordi han gjorde dem mætte ved et mirakel og ikke på grund af det tegn, som er indeholdt i miraklet. Det er, understreger han, ikke det fysiske brød men det brød, som giver evigt liv.

Folkeskaren forstår dette og siger så: *"Giv os altid det brød."* Hvortil Jesus svarer: *"JEG ER livets brød."* Og lidt senere: *"Enhver som ser Sønnen og tror på ham, skal have evigt liv. Og jeg skal oprejse ham på den yderste dag."*

Således er forløbet, og det er så betydningsmættet, at man kan blive helt svimmel af det. Bispisningsmiraklerne er jo en del af de mirakler, man kan kalde naturlige mirakler, dvs. mirakler som er i fuld overensstemmelse med vores daglige jordiske virkelighed. I naturen sker det hver dag, at en fisk ved at lægge æg bliver til tusindvis af fisk. Ligeledes sker det hvert år, at en håndfuld bygkorn, ved at blive spredt på marken, bliver til tusindvis af bygkorn osv.

Således er naturen indrettet. Og ved i miraklet at gentage helt konkret og punktligt, hvad der generelt og udstruktet sker i naturen, derved viser Jesus, at det er Ham, som har skabt naturen med dens love. Hver gang en håndfuld korn på marken forvandles til mad til mange, så er det i virkeligheden Jesus, som gør det og som bør takkes for det.

Alt godt på jorden stammer på denne vis fra Gud i Jesus Kristus. Derfor er det, at vi, med henvisning til alle de jordiske behov, i Fadervor siger: *"Giv os i dag vort daglige brød."* Men hver gang vi gør dette, så mindes vi jo også om Gud og derved også om det, som er meget vigtigere end vore jordiske, materielle behov, nemlig vore åndelige behov. Vore åndelige behov kan kun mættes af det åndelige brød, og det åndelige brød er, siger Jesus, det som kommer ned fra himlen. Han siger: *"Guds brød er det, som kommer ned fra himlen og giver liv til verden."*

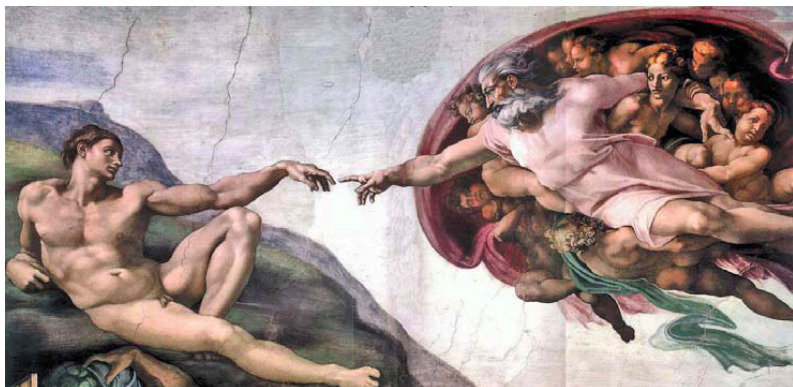
Hertil siger mængden: *"Giv os altid det brød"*. Dvs. giv os altid det, som på én gang skænker os mening med livet i denne verden og det evige liv i den kommende verden. Og Jesus svarer med de ordet, der er hele evangeliets kerne: *"JEG ER livets brød"*.

Her skal man især lægge mærke til de 2 første ord: Jesus siger *"JEG ER"*, hvilket i Johannesevangeliet altid er en henvisning til Moses' møde med Gud ved den brændende tornebusk. Da Moses spørger om Guds navn, lyder svaret: *"JEG ER"*, eller *"JEG ER DEN JEG ER"*, hvilket på det jødiske sprog hebraisk, som det gamle testamente er skrevet på, bliver til Jahve, altså Guds navn som betyder: *"Jeg er"*.

Når Gud kalder sig selv *"jeg er"*, så har det en ganske særlig grund. Alt i verden skyldes jo noget andet og er afhængig af noget andet. Alting kan føres tilbage i uendelige kæder. Ligesom tiden kan føre bagud i uendelige tidsrækker. Alt som er, skylder sin eksistens til noget andet. Ifølge den nyeste astrofysik udspringer hele vores univers af en kvantefluktuasjon i et vakuum, som så igen udspringer af noget bagved, måske et andet univers. Osv. osv.

Men der må, har filosoffer altid konkluderet, nødvendigvis være et første punkt, en

grundvold, en første begyndelse. En første væren, noget som bare ER. Forud for naturlove og kvantefluktuationer. Og det er dette, Gud så siger om sig selv, da han ved mødet med Moses ved tornebusken kalder sig selv "JEG ER".

At "JEG ER" møder Moses betyder, at hele universets grund ikke er en kold naturlov eller skæbnemagt, men en kærlig og medfølelse person, som også er historiens og det enkelte menneskes Gud. Derved bliver verden et beboeligt og hjemligt sted for Moses' folk, jøderne. For første gang ses verden ikke som et truende sted fyldt med dæmoniske guder og skæbnemagter, men som

en beboelig have skabt af en kærlig gud. Ligeledes var det jødiske folk også det første, som fik den tro, at man kan have den almægtige Guds kærlighed og omsorg midt i jordisk modgang og fiasko.

Også på denne vis er det gamle testamente fyldt med profetier om Jesus Kristus. Når Jesus om sig selv siger "JEG ER", så siger han, at såvel den universets grundvold filosofer, astronomer og astrofysikere prøver at finde frem til, som den historiens Gud, vi kender fra Det gamle Testamente, er helt og fuldt til stede i Jesus Kristus. Ikke billedligt eller symbolsk men ganske konkret.

Jesus Kristus ER den almægtige Gud, himlens og jordens, alt det synliges og usynliges skaber. Derfor véd vi at den almægtige Gud først og sidst er kærlighedens og frihedens Gud. Vi véd derfor at han ikke har skabt os som viljesløse personer i et computerspil eller som den onde og tyranniske Allahs krybende slaver. Nej, vi er skabt som frie væsener. Vi er skabt som Guds frie børn.

Kærlighed forudsætter frihed, thi kærlighed kan ikke tvinges. Derfor skabte Gud mennesket frit og med evne til at elske. Og han gjorde det ved den fuldkomne kærligheds offer. Den uskyldiges død på korset for vores skyld. På korset åbenbares for første gang den kærlighed, hvorved verden oprindeligt blev skabt. Og på korset genskabes verden. Verden bliver atter hel og mennesket gives det brød som kan fjerne al åndelig sult. "JEG ER livets brød. den der kommer til mig skal ikke sulte, og den der tror på mig, skal aldrig tørste."